

ONDRUSKA

Ruuskanen-Ruuska sukuseuran sukuviesti 16

maaliskuu 2012

Sukuseuramme tunnus on rauhoitettu rihipetäjä, joka kasvaa Siilinjärven Kuuslahdessa Rannan Asikkalan pellolla.

Lehtemme on saanut nimensä sukunimenne lähtökohtana olevasta nimestä Andreas, jonka toinen muoto on Ondrei, Ondruska. Tästä muotoutuivat vähitellen Ruska, Druska ja Ruskain sekä vuosisatojen aikana Ruuskanen ja Ruuska.

Lehtitoimikunta:

Raija Peltola
raija.peltola(at)pp.sonera.net

Markku Ruuskanen
markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi

Marita Nygrén
marita.nygren(at)gmail.com

Sukuviestiin osoitetut jutut osoitteeseen:
ondruska.sukuviesti(at)gmail.com

Ondruska 16, maaliskuu 2012

Ajankohtaista	2
Pääkirjoitus	3
In memoriam.....	4
Sukukokousasiaa	5
Sukukirja, Standaari ja postimerkki.....	6
Kirkonkirjat ja henkikirjat väestön kuvaajina.....	8
Säyneensalon Ierikka Ruuskasen jälkipovia.....	10
Suomalaisia Neuvostoliitossa 1930- ja 1940-luvuilla.....	11
Muutama muisto aiemmista tapaamisista	15

Ajankohtaista

Vuosi on vaihtunut ja on jäsenmaksujen keräämisen aika. Jäsenmaksun suuruus on sama eli 25€/vuosi. Lehden mukana on jäsenmaksulomakkeet, joissa on **viitenumerot**. Käyttäkää maksaessanne viitenumeroa! Viitenumero on tae siitä, että maksu kirjautuu oikealle henkilölle. Pelkkä nimi ei aina löydä oikeaa omistajaansa, koska sattuneesta syystä samannimisiä seurassamme löytyy useampiakin.

Päivä pitenee ja kevät lähenee ja sen myötä Järvenpään sukukokous. Lehteen on koottu sukukokouksen tiimoilta ne asiat, mitä edellisissä lehdissä on ollut. **Ilmoittautumiset ja hintatiedot ovat vasta seuraavassa, huhtikuussa ilmestyvässä lehdessä.**

Tavoitteena on, että sukuseuran uudet kotisivut ovat toiminnassa maaliskuun loppupuolelta alkaen, joten sitä kautta on myös mahdollisuus hoitaa ilmoittautumiset, osoitteenmuutokset yms.

Lämmin kiitos Marja Ruuskaselle makkaramestari Jaakko Ruuskasen elämästä kertovista valokuvista! Jaakkohan oli yksi Ruuskasen seitsemästä veljeksestä, joista syksyllä oli lehdessä juttu nimeltä "Säyneensalon Ierikka Ruuskasen jälkipolvia". Kuvat ovat omana kokonaisuutenaan tämän lehden sivuilla.

Tällaisillehan löytyy lehdessä aina tilaa.

Puheenjohtajan kynällä

Tätä kirjoittaessani eletään tammi- helmikuun vaihdetta ja Savon korkeudella lämpötila on lähes kolmenkymmenen asteen pakkaslukemissa aamuisin. Television sääkarttojen mukaan etelärannikko ja Ahvenanmaata lukuun ottamatta näyttäisivät samat lukemat olevan muuallakin Suomessa. Talvi ei siis tänäkään vuonna mennyt tavoittaan, pakkaset alkoivat Kuopion tammimarkkinoista.

Lueskelin muutama päivä takaperin Internetistä Kuopion tammimarkkinoiden historiaa. Ovathan siellä Ruuskaset ja Ruuskatkin käyneet reilun kahdensadan vuoden ajan. Vuosikymmeniä Kuopiossa asuneenakin hämmästyin niiden pitkää historiaa, sillä ensimmäiset tammimarkkinat on Kuopiossa järjestetty kuninkaan määräyksestä 1782. Nykyiselle paikalle kauppatorille ne on siirretty 1856 ja pidetään vuosittain tammikuun viimeisen täyden viikon keskiviikkona ja torstaina. "Helppoheikit" tulevat markkinoille ympäri Suomea. On sitä kyllä tultu kaukaa ennenkin. Vuonna 1845 J.V. Snellmanin Saima-lehden artikkelissa kerrotaan erään markkinamyynnin tulleen Kuopioon Venäjältä saakka ja tuoneen tullessaan tavaraa 120 hevoskuormallista. Paloviina on ollut yksi myyntiartikkeli, jota ei tämän päivän markkinoilta ainakaan julkisesti myynnistä löydy. Eläin-, vilja- yms. sellainen kauppa on myös loppunut kokonaan. Uutuutena lienee viimeisimpänä kalakukon valmistajien SM-kisa.

Kirjoittajan lähisuvussa eletään "jotensakin jänniä aikoja", sillä Sotavainajien muiston vaalimisyhdistykseltä tuli tädilleni Maija Savolaiselle (o.s. Ruuskanen) kirje, jossa pyydetään verinäytettä DNA:n selvittämiseksi Uomaalla, taistelukentältä löytyneen vainajan henkilöllisyyden toteamiseksi. Epäily, että kysymyksessä olisi tämänhetkisten arvioiden mukaan hänen veljensä Lassi-Pekka Ruuskasen jäännökset. Odotellaan varmistuksia, jospa vaikka Järvenpään sukukokoukseen mennessä

tulisi uutta tietoa. Olen Lassi-Pekan sota-asioista kirjoittanut sukuseuran lehtiin nro 8/2009 ja nro 10/2010.

Uusien kotisivujen tekeminen sukuseuran hallituksella on ollut ajatuksissa jo vuosien ajan Espoon Markku Ruuskasen pyydettyä vapautusta niiden tekemisestä. Ikaalisten sukukokouksessa hallitukseen valittu Marita Nygrén on ottanut asian omakseen. Kevään korvalla näemme ja kuulemme asiasta lisää. Muun muassa tämä ja Järvenpään sukukokoukseen liittyvät asiat ovat pöydällä seuraavassa hallituksen kokouksessa Kuopion musiikkikeskuksella 17. maaliskuuta Valtakunnallisten sukututkimuspäivien aikana. Sukuseurallamme on siellä osasto, joten tervetuloa jäsenistömme jo tästäkin syystä siellä vierailemaan.

Lopuksi muutama rivi sukutietojen ajan tasalla pitämisestä. Jokaisessa suvussa mennään naimisiin, syntyy lapsia, kuollaan ja tapahtuu muita tämän kaltaisia muutoksia. Toivomukseni olisi, että, sukuseuran kotisivulta löytyvällä kaavakkeella lähettäisit muutostiedot sukututkijallemme, Nurmijärven Markku Ruuskaselle. Kaavakkeelta löytyy osoitetiedot. Toivotan jokaiselle aurinkoista kevään odotusta. Tavataan sukukokouksessa Järvenpäässä 4-5. elokuuta.

Asko Ruuskanen, Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio, puh. 0500 759250. [asko.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

In memoriam

Joulukuun lopulla sukuseuramme pitkäaikainen jäsen Vesa Ruuskanen kuoli kotonaan Helsingissä. Sukuseura haluaa muistaa häntä julkaisemalla Helsingin Sanomissa tammikuussa 2012 olleen muistokirjoituksen sellaisenaan.

Vesa Ruuskanen sukuseuran perustamiskokouksessa Rantasalmella 2006

Kuva: Markku Ruuskanen, Espoo

"Ionien törmäysten tutkija

Professori Vesa Ruuskanen

JYVÄSKYLÄN yliopiston teoreettisen fysiikan emeritusprofessori **Vesa Ruuskanen** kuoli kotonaan Helsingissä 28. joulukuuta pitkään sairastettuaan. Hän oli syntynyt Rantasalmella 1940.

Ruuskanen kirjoitti ylioppilaaksi Savonlinnan lyseosta. Hän valitsi alakseen fysiikan, jota hän opiskeli Helsingin yliopistossa. Maisterintutkinnoissaan hän erikoistui teoreettiseen ydinfysiikkaan, ja jatko-opinnoissaan teoreettiseen hiukkasfysiikkaan.

Hiukkasfysiikka oli 1960-luvulla voimakkaasti kehittyvä uusi tieteenala. Se veti puoleensa Vesa Ruuskasen kaltaisia lahjakkaita opiskelijoita.

Väiteltään tohtoriksi 1970 Ruuskanen työskenteli Euroopan hiukkasfysiikan tutkimuslaitoksen CERNin teoriaosastolla. Hän toimi myös vierailevana professorina Urbana-Champaignissa, Illinoisin yliopistossa.

JYVÄSKYLÄN yliopistoon Vesa Ruuskanen siirtyi 1972, ensin fysiikan lehtoriksi ja myöhemmin teoreettisen fysiikan apulaisprofessoriksi. Vuonna 1996 hänet nimitettiin teoreettisen fysiikan professoriksi, josta toimesta hän siirtyi eläkkeelle 2006.

Ruuskanen toimi ponnekkaasti yliopistojen yhteisen kansallisen Fysiikan tutkimuslaitoksen perustamiseksi Helsingin yliopistoon.

Ruuskanen muistetaan erityisesti uuden tutkimusalan, suurienergisten raskaiden ionien törmäykseen liittyvän fysiikan yhtenä suomalaisena alkuunpanijana.

CERNissä uudella LHC-kiihdyttimellä tehtävien kokeiden takia tutkimusala on juuri nyt jännittävässä vaiheessa. On paljolti Vesa Ruuskasen ansiota, että alan teorialtutkimus on Suomessa vankalla pohjalla ja että suomalainen kokeellinen tutkimusryhmä on merkittäväällä panoksena osallisena CERNin kokeen toteuttamisessa.

Vesa Ruuskanen suhtautui onnettomuuden seurauksena pyörätuoliin joutumiseensa ja vähän myöhempään vakavaan sairastumiseensa sellaisella tyyneydellä ja rationaalisuudella, jota saattoi vain ihailia.

Kari J. Eskola
Jukka Maalampi
Juha Äystö

Kirjoittajat ovat Vesa Ruuskasen työtovereita ja ystäviä"

Sukukokousasiaa

TERVETULOA

JOUKOLLA

Ruuskanen-Ruuska sukuseuran

sukukokoukseen

Järvenpään Scandic-hotelliin 4.-5.8.2012

Järvenpään aseman tuntumassa

Ohjelma, ilmoittautumisohjeet, kartat ja hinnat ovat seuraavassa numerossa, joka ilmestyy huhtikuun alkupuolella (nro 17).

Tähän on nyt koottu sukukokouksen tiimoilta kaikki se, mikä on tähän mennessä varmistunut.

- Tutustuminen Tuusulan rantatiehen - noin tunti
- Paluu hotellille klo 19.00

2. bussi

- Lähtö Ainolaan hotellilta klo 16.10.
- Opastus Ainolassa klo 16.30 - 17.00!!!
- Lähtö Ainolasta kl 17.15
- Tutustuminen Tuusulan rantatiehen
- bussi Halosenniemessä klo 17.50
- Opastus Halosenniemessä klo 18.00 - 18.45
- Paluu hotellille klo 19.00

Bussi on hotellin edessä 10 min ennen lähtöaikaa.
Suositeltu ryhmäkoko n. 40 henkilöä

Lisäksi suunnitelmissa on poiketa Rosvo-Ruuskasen kiinnijäämispaikalla Tuusulanjärven eteläpäässä. Erillistä maksua kiertoajelusta ei ole tarkoitus kerätä.

Lauantai 4.08.2012

Sukukokouksen ohjelma

- ilmoittautuminen
- klo 11.30 ruokailu
- klo 13 on juhlapuhe/ Emmi Lahti (os. Tittola) / Noitatutkimukset
- klo 14 varsinaiset sukukokousasiat ja isännänviirin julkistaminen
- 14.30 - 15.00. kahvitauko

Sunnuntai 5.08.2012

Sunnuntaiamun jumalanpalveluksen Tuusulan vanhassa kirkossa pitää tuttuun tapaan seurakuntapastori **Hannu Ruuskanen**.

Kirkonmenojen jälkeen on **seppeleenlasku Tuusulan sankarihaudoille**.

Lauantai 4.08.2012

Tutustuminen Ainolaan, Halosenniemeen ja Tuusulan rantatiehen

1. bussi

- Lähtö Ainolaan hotellilta klo 15.40
- Opastus Ainolassa klo 16.00 - 16.20
- omatoimista tutustumista ulkoalueella, kahvio yms.
- Lähtö Ainolasta klo 16.50
- bussi Halosenniemessä klo 17.00
- opastus Halosenniemessä klo 17.15 - 18.00

Linja-autolla Pohjois-Savosta sukukokoukseen!

Pohjois-Savosta on päätetty lähteä sukukokoukseen 4.-5. elokuuta Järvenpäähän linja-autolla, mikäli lähtijöitä tulee riittävästi. Reitti olisi Lapinlahti - Siilinjärvi - Kuopio ja siitä 5-tietä Järvenpäähän, paluu samaa reittiä. Kyytiin ilmoittautumisjärjestyksessä otetaan kaikki kauempaakin tulijat ja matkan varrelta lähtijät, vaikka et olisi jäsenkään. Jos olet yhteiskuljetuksesta ja sukulaisten matkaseurasta kiinnostunut, ota yhteyttä **Matti Ruuskaseen, puh. 0400 191180**.

Isännänviiri

Sukukokouksessa julkistetaan sukuseuran tunnuksella varustettu isännänviiri. Viirin lopullinen hinta määräytyy tilausten määrästä. **Tilausohjeet ovat seuraavassa numerossa (nro 17) huhtikuun alkupuolella sukukokoukseen ilmoittautumisen yhteydessä.**

Viirien kokovaihtoehtot ja niiden hinta-arviot:

- 6-7 metrin lipputankoon 35x300cm viiri 30-44€
- 8-9 metrin lipputankoon 45x400 cm viiri 42-53€
- 10-11 metrin lipputankoon 55x500 cm viiri 49-73€
- 12 metriä ja sitä korkeampiin 65x600 cm viiri 63-

Kuva: Taitolippu

Sukukirja, standaari ja postimerkki

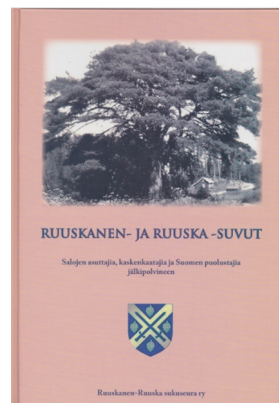
ovat tilattavissa

3-osainen sukukirja Ruuskanen- ja Ruuska-suvut

Osa I: Salojen asuttajia, kaskenkaatajia ja Suomen puolustajia jälkipolvineen

Osa II: Ruuskaset 2.painos

Osa III: Ruuskat

Kirjoja myydään samaan hintaan ja samantyyppisissä paketeissa kuin ennenkin:

- I, II ja III osat 90 euroa
- I ja II osat 70 euroa
- I ja III osat 65 euroa

+ postituskulut 10-13 € paketista riippuen

Kuitenkin:

Jos aikaisemmin on ostanut osat I + II tai I + III tai I + II + III, voi II osan uuden painoksen ostaa yksittäisenä kirjana á 30 €

Sukukirjaa voi tilata seuran

- puheenjohtajalta Asko Ruuskaselta

*Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio
asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi
puh. 0500 759250*

- sihteeriltä Markku Ruuskaselta

*Vaaratie 4, 05200 Rajamäki
markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi
p. 050-5729534*

Standaari

Kuvassa standaarin onnellinen omistaja, seuran ensimmäinen puheenjohtaja Pirkko Ruuskanen-Parrukoski.

Standaaria voi tilata **Asko Ruuskaselta**
asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi
puh. 0500 759250

Postimerkki

Viime syksystä lähtien on voinut lähettää kirjeitä ja kortteja sukuseuran postimerkillä varustettuna. Syksyn alkupuolella (nro 14) oli ohjeet postimerkin tilaamista varten. Mikäli lehti on kadonnut, on tilausohjeet tässä uudestaan. Myöhemmin maaliskuun loppupuolella ne löytyvät sukuseuran uusilta kotisivuilta, jotka ovat parast'aikaa työn alla.

Ruuskanen-Ruuska sukuseura ry

Merkissä on sukuseuran vaakuna valkoisella pohjalla, Vaakunakuvan alla on sukuseuran nimi. Lisäksi merkin alareunaan tulee merkin arvoa osoittava teksti ja vasempaan reunaan maa tunnus.

Merkki on 1.- luokan ikimerkki. Merkkiä voi tilata vain arkeittain. Yhdessä arkissa on 20 merkkiä ja arkin hinta 30 euroa (tieto vuodelta 2011).

Postimerkkitilausta varten tarvitsee postimerkkivakunan sähköisessä muodossa. Sen voi pyytää sähköpostitse Marita Nygreniltä [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com) Vaakunan voi tallentaa omaan tiedostoonsa, mistä sen saa sitten siirretyksi postimerkkitilaukseen.

Sukuseuran postimerkin tilaus suoritetaan yksityisasiakkaana Postin verkko-kaupasta.

Postimerkin tilaus tapahtuu seuraavan ohjeen mukaisesti.

1. Avaa www.posti.fi
2. Valitse yläpalkista: klikkaa, kauppa
3. Valitse käy ostoksilla verkkokaupassa: klikkaa, siirry verkkokauppaan
4. Valitse omakuvatuotteet: klikkaa, tilaa postimerkkejä ja postikortteja omista kuvista
5. Valitse omakuvapostimerkki juhlaan ja arkeen: klikkaa, siirry palveluun

Omakuvapostimerkki palvelussa

1. Valitse kehys: klikkaa valkeaa kenttää =toiseksi ylin (saat sukumerkin valkean taustan)
2. Valitse luo uusi postimerkki: klikkaa tekstin, valitse kuva, päällä
3. Klikkaa, hae uusi kuva
4. Klikkaa, selaa
5. Hae kuva tiedostostasi
6. Klikkaa, ok
7. Klikkaa, lataa
8. Klikkaa, kuvaa
9. Klikkaa, valmis
10. Klikkaa, ok
11. Kirjoita sähköpostiosoitteesi
12. Merkitse tilauksesi määrä
13. Klikkaa, jatka
14. Maksa tilaus (verkkopankki tai luottokortti) ja täytä osoitetiedot

Tilauksen vahvistus tulee sähköpostiisi ja merkit aikanaan antamaasi osoitteeseen.

Seppo Ruuskanen

Kirkonkirjat ja henkikirjat väestön kuvaajina

Lähdeteos: Happonen, Päivi: Kaksi todellisuutta ? Kirkonkirjat ja henkikirjat Sortavalan kaupungin väestöllisen profiilin kuvaajina 1800-luvun alusta vuoteen 1940. Joensuun Yliopistonpaino, Joensuu 2009.

Markku Ruuskanen

Päivi Happonen väitöskirjassa kuvataan väestöhistoriallisin keinoin perherakenteen kehitystä Sortavalan kaupungissa. Väitöskirjassa on lähteiksi otettu kirkonkirjat ja henkikirjat ja verrattu niissä olevia eroavuuksia. Sortavalassa on toiminut sekä luterilainen että ortodoksinen seurakunta, mikä tekee kohteen valinnasta entistä mielenkiintoisemman.

Luterilaiset kirkonkirjat

Luterilaiset kirkonkirjat alkavat vasta vuodesta 1757 Sortavalassa, vaikka seurakuntia koskeva määräys kirkonkirjojen pidosta annettiin jo vuoden 1686 kirkkolaissa. Lain mukaan seurakunnan tuli pitää luetteloita syntyneistä, vihityistä ja kuolleista sekä muuttaneista ja ripilläkäyneistä. Rippikirjat tuli laatia kylittäin ja ruokakunnittain, majasta majaan ja talosta taloon. Sortavalan kaupunki perustettiin jo vuonna 1632 ensimmäisen kerran ja vuonna 1783 uudelleen. Historiakirjoja eli syntyneiden, vihittyjen ja kuolleiden luetteloita on olemassa Sortavalan maaseurakunnassa jo vuodesta 1723 alkaen, mutta niitä puuttuu vuosilta 1736-54, jolloin niitä ilmeisesti ei lainkaan pidetty. Kaupunkilaiset on merkitty maaseurakunnan historiakirjoihin aina vuoteen 1891 saakka ja muuttaneiden luetteloihin vuoteen 1892 saakka. Maaseurakunnan arkistoon kuuluu myös lastenkirjoja vuodesta 1813 alkaen, mutta kaupunkiseurakunnan osalta niitä ei ole käytettävissä. Sortavalan kaupunkiseurakunnan kirkonkirjojen pito päättyi vuoteen 1950, jolloin seurakuntalaiset siirrettiin uusien asuinpaikkojensa kirkonkirjoihin.

Ortodoksiset kirkonkirjat

Ortodoksisia rippikirjoja alettiin pitää Venäjällä vuodesta 1716 alkaen, jolloin luetteloitiin myös ripillä käymättömät henkilöt heiltä perittävää maksua varten. Myös luetteloita syntyneistä, vihityistä ja kuolleista alettiin tuolloin pitää ortodoksis seurakunnissa. Vuonna 1764 määräys ortodoksis seurakuntien kirkonkirjoista ulotettiin Ruotsin vallan alla toimiviin ortodoksis seurakuntiin. Kirkonkirjoissa eroteltiin talolliset ja tilattomat eli populistit toisistaan. Kaupunkiväestö eroteltiin ammateittain. Toisinaan ripillä käymättömyydelle merkittiin syykin, joista yleisin oli ”tyhmyys”. Vuonna 1905 annetussa asetuksessa täsmennettiin ortodoksis seurakuntien kirkonkirjojen pitoa ja määrättiin otettavaksi käyttöön pääkirjat, jotka muistuttivat luterilaista kirkonkirjaa rakenteeltaan.

Syntyneiden, vihittyjen ja kuolleiden luetteloita nimitettiin ortodoksis seurakunnissa metrikoiksi. Metrikat laadittiin useampana kappaleena eri tarkoituksia varten. Sortavalan ortodoksien rippikirjat alkavat vuodesta 1791 ja metrikat vuodesta 1795. Metrikkoja jäi evakuoimatta sodan aikana ja niitä puuttuu valtaosa vuosilta 1851-1938. Rippikirjoja on säilynyt Pietarissa varsin hyvin kopioina, kun alkuperäisissä on suuria puutteita.

Väkilukutaulut

Ruotsin valtakuntaan perustettiin vuonna 1749 taulustolaitos. Papit vastasivat seurakunnissaan tietojen keräämisestä ja taulukoinnista. Taulustoihin merkittiin syntyneiden, vihittyjen ja kuolleiden lukumäärät. iän ja sukupuolen mukaan ryhmiteltyinä. Syntyneiden aviollinen tai avioton syntyperä oli jaotteluperusteena ja kuolleilla ikä. Väestöä luokiteltiin iän, sukupuolen, siviilisäädyn ja sosiaalisen aseman perusteella. Taulustoja tehtiin viiden vuoden välein vuodesta 1775 alkaen ja sitä ennen useamminkin.

Vuonna 1865 perustettiin tilastollinen päätoimisto, joka ryhtyi julkaisemaan Suomen viralliseen tilastoon perustuvaa tilastoa vuodesta

1870 alkaen. Tilastointiin kohdistui kuitenkin kritiikkiä, kun suuri muuttoliike aiheutti paljon epäselvyyttä väestön olinpaikoista. Seurakuntalaiset olivat vanhoissa lähtöseurakunnissaan kirjoilla, vaikka eivät siellä enää asuneetkaan.

Henkikirjat

Vanhan Suomen alueella henkikirjoitus aloitettiin vuonna 1728 toteutetun revision yhteydessä. Muun Suomen alueella henkikirjoitusta oli tehty jo 1600-luvulta alkaen. Henkiluetteloihin merkittiin kaikki henkirahaa maksaneet henkilöt, asutut tilat, talot ja torpat. Vanhan Suomen alue kuului ennen Uudenkaupungin rauhaa 1721 Käkisalmen pohjoiseen läänin, jossa verotus perustui arvioon ja verotusyksikkönä oli arviourupla. Tätä arviouruplaa maksoivat kaikki 15-63 vuoden ikäiset työkykyiset miehet. Sortavalan kaupungin asukkaat maksoivat henkirahaa. Vanhan Suomen alue siirtyi Venäjän vallan alle ja keisarinna Katariina Suuren aikana 1700-luvun lopulla alue jaettiin käskynhaltijakuntiin. Näissä alueyksiköissä kannettiin uutta henkiveroa eli podusnajamaksua, jota piti periaatteessa jokaisen miespuolisen henkilön maksaa. Sen sijaan naiset, aateli, papit, sotilaat ja siviilivirkamiehetkin jäivät tämän maksun ulkopuolella. Vuonna 1807 kauppiaskiltojen jäsenetkin vapautettiin tästä maksusta. Henkikirjoja laadittiin Vanhan Suomen alueella vuosta 1818 alkaen maksujen perustaksi.

Henkiraha lakkautettiin vuonna 1924, kun nykyaikainen tulo- ja varallisuusverolaki astui ensimmäisen kerran voimaan. Vuodesta 1924 alkaen henkikirjat toimivat väestörekisteriasiakirjoina ja niitä pidettiin vuoteen 1989 saakka. Vuodesta 1999 alkaen seurakuntien kirkonkirjat ovat toimineet seurakuntien jäsenrekistereinä. Ajantasaisena väestörekisterinä toimii väestötietojärjestelmä, jota valtio ylläpitää. Vuonna 1917 annetulla asetuksella perustettiin siviilirekisteri seurakuntiin kuulumattomia varten.

Lähdekritiikkiä

Erilaisien hallinnollisten tarpeiden takia on

syntynyt useita erilaisia rekistereitä. Seurakunnilla on ollut tarve luetteloida kirkollisia toimituksia ja valtiolla on ollut tarve tehdä veroluetteloita ja väestötilastoja. Tilastojen tarkoituksena oli toimia tietopohjana väestön koosta ja rakenteesta sekä taloudellisiin, sotilaallisiin ja poliittisiin tarkoituksiin. Kirkonkirjoja pidetään yleisesti ainutlaatuisina lähteinä yksilötasojen tietojen kuvaajina. Seurakuntien syntyneiden, vihittyjen ja kuolleiden luettelot toimivat ensisijaisessa asemassa, kun näitä tietoja halutaan tutkia eurooppalaisen väestökehityksen kuvaajana.

Väestötiedoista saadaan selville, että avioitumisikäisen väestön määrä vaikutti syntyneisyyden tasoon, poikia syntyi tyttöjä enemmän ja miesten kuolleisuus oli naisia korkeampaa. Aikaisempina aikoina merkintöjen tarkkuudessa on toivomisen varaa. Monesti papit jättivät kuolleena syntyneet ja kastamattomina kuolleet vastasyntyneet pois syntyneiden luetteloista, kun kastamattomista lasta ei pidetty seurakunnan jäsenenä ja tarkoitus oli luetteloida seurakunnan, ei väestön kehitystä. Jos seurakuntalainen kuoli muualla kuin kotipaikkakunnallaan, jäi kuolema monesti merkittämättä kotiseurakunnan kirkonkirjoihin hitaan tai olemattoman tiedonkulun takia. Esimerkiksi 1700-1800-luvun sodissa kuolleiden tiedot jäivät usein pois kotiseurakuntien kuolleiden luetteloista.

Papisto ei aina välittänyt kirkonkirjojen pidosta tai tulkitsi annettuja määräyksiä ja ohjeita eri tavoin. Kirkonkirjojen huolellinen ylläpito oli vaativa työ, vaikka se helpottikin sielunhoitoon liittyvää valvontaa ja seurantaa. Seurakunnan koko väestön piti olla kirkonkirjoissa ja tietojen tuli olla ajan tasalla. Ortodoksin papit vastustivat 1750-luvulle saakka kirkonkirjojen pitoa ja näissä kirkonkirjoissa esiintyy huolimattomuutta aina 1900-luvulle saakka. Syntyneiden luetteloja pidettiin pappien paperilapuilla tekemien merkintöjen perusteella, kun papit kiersivät ympäri pitäjää lapsia kastamassa. Näitä lappuja saattoi kadota ja Hämeessä on todettukin kymmenen prosenttia syntyneistä lapsista jääneen merkittämättä syntyneiden ja kastettujen luetteloon.

**Säyneensalon Ierikka Ruuskasen
jälkipovia**

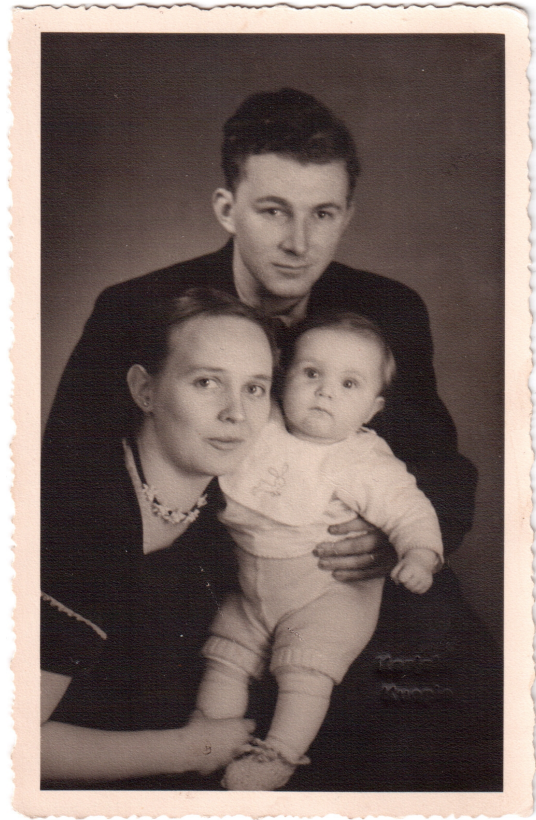
samannimiseen juttuun (lehdessä 14/2011)
liittyvä "kuva-albumi"

Ruuskaset 1916: Ilmeisesti ukin ja mummon
kihlajaiskuva vuodelta 1916.
Kuvassa siis **Jaakko Ruuskanen ja Vilhelmiina
(Mimmi) Haikonen**

Ukki 60 v.: Kuva on otettu 23.7.1946 ukin täyttäessä
60 vuotta,
kuvassa **Jaakko, Mimmi ja Jorma Ruuskanen.**

Marja ½ vuotta: Ilmeisesti alkuvuodesta 1953 otettu
kuva. Kuvassa **Jorma, Sirkka ja Marja Ruuskanen.**

Ukin hautajaiset 1958: Makkaramestari **Jaakko
Ruuskanen** hautajaiset 1958 (ilmeisesti syyskuun
alussa), arkunkantajista etummaisena, kuvanoikeassa
etureunassa **Jorma Ruuskanen, Jaakko Ruuskanen**
ainut lapsi. Heti arkun perässä puoliso **Vilhelmiina
(Mimmi) Ruuskanen** vieressään miniä **Sirkka
Ruuskanen** ja heidän perässään **Sirkka Ruuskanen**
vanhemmat **Elsa ja Aksel Järvi.**

**Valokuvat ja tekstit
Marja Ruuskanen**

Suomalaisia Neuvostoliitossa 1930- ja 1940-luvuilla

Lähdeteokset:

Rislakki Jukka-Lahti-Argutina Eila: Meillä ei kotia täällä (Rislakki)

Eila Lahti-Argutina: Olimme vieras joukko vain (Lahti-Argutina)

Kostiainen, Auvo: Loikkarit. (Kostiainen)

Markku Ruuskanen

Muuton syyt

Suomesta lähti 1930-luvun pulavuosina tuhansia henkilöitä Neuvostoliittoon leivän perässä. Laittomasti rajan ylittäneitä kutsuttiin loikkareiksi. Eniten heitä lähti vuonna 1932, joka oli pahinta lama-aikaa ja jolloin sosiaaliturvaa ei käytännössä ollut lainkaan käytettävissä. Työttömien luku oli yli 80000 henkeä vuonna 1931. Huonot palkat olivat työttömyyden ohella syynä muuttoliikkeeseen. (Kostiainen, 33).

Toinen syy maastalähtöön oli poliittinen painostus. Vasemmistoliikkeeseen kuuluneita pantiin mustille listoille ja erotettiin työstä. Lapuanliike järjesti muilutuksia itärajan tuntumaan ja rajalle kuljetettu pakotettiin menemään rajan yli Neuvostoliiton puolelle. Muilutettuja oli muutama sata henkeä kaikkiaan. Vankilasta vapautuneita punakaartilaisiakin muuttajissa oli. Kolmas syy muuttoon oli nuoruuden seikkailunhalu. Nämä henkilöt ajattelivat voivansa palata, ellei uusi elämä vieraalla maalla miellyttäisikään. (Lahti-Argutina, 28-29)

Määrältään loikkareita oli tutkimuksessa vahvistuneen käsityksen mukaan 15000 ilman Amerikasta tulleita siirtolaisia. Etsivän Keskuspoliisin luvut ovat tätä luokkaa, ulkoministeriön luvut hieman pienempiä. Neuvostoliiton rajavalvojien luvut kertovat, että he pidättivät Suomen rajalla lähes 13000 henkeä 1930-luvulla. Kanadasta ja USA:sta siirtolaisia tuli vuoteen 1932 mennessä lähes 7000 henkeä. (Lahti-Argutina, 32).

Loikkauksista noin 60 % tapahtui Kainuun

rajavartioston alueella. Lähtijöitä oli paljon koko Oulun läänistä, erityisesti Kemien ja Oulun seuduilta, samoin Kymenlaaksosta ja erityisesti Kotkan seudulta. Monet kävelivät rajan yli Petsamon tuntureiden yli. Kotkan seudulta rajan yli mentiin meren kautta. (Rislakki, 17-18).

Kostiaisen mukaan tilastoituja loikkareita Sortavalan maa- ja kaupunkiseurakuntien alueelta oli 30 henkeä, Jämskestä 25, Impilahdelta 20, Ruokolahdelta 15, Kemistä ja lmk:sta peräti 76 ja Kotkasta 12 henkeä. (Kostiainen 276-277).

Aino Saarela kertoo, että Kemissä alkoi 1930-luvun alussa oikea ”venäjänkuume”. Naapureita katosi öisin ja kerrottiin, että he olivat lähteneet paratiisia etsimään. Peltolan mies sai kuumeen ja taivutti nuoren vaimonsa mukaan, vaikka Pohjolan Sanomissa oli ollut Suomeen palanneen loikkarin varoitus, että siellä ovat vankilat ja nälkä edessä. (Rislakki, 19)

Matkarahoja loikkarit hankkivat myymällä omaisuuttaan. Matka oli kallis ja monet olivat puilla paljailla matkan maksettuaan. Maaliskuussa 1932 EK sai ilmoituksen, että helsinkiläisiä kommunisteja lähtee yli ryhmissä ja kustannukset matkasta ovat jokaiselle 500 markkaa. Kuljettajat olivat monesti kieltolain kumoamisen jälkeen työttömiksi jääneitä viinan salakuljettajia ja he ansaitsivat ilmeisen hyvin, vaikka kiinnijäämisen riksi molemmilla puolilla olikin suuri.

Petroskoin ja Pietarin lähettämästä radiopropagandasta pääteltiin, että nuori sosialistinen Neuvostoliitto tarvitsi kipeästi ulkomaista työvoimaa. Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma oli käynnistynyt vuonna 1928 ja maata teollistettiin kiivaasti. Suomen suurlähetystön tietojen mukaan Neuvostoliitossa vallitsi kuitenkin nälänhätä, kun kulakit eli tilalliset oli ajettu pois omilta maatiloiltaan kolhooseihin tai vankileireille.

Amerikansuomalaiset

Amerikansuomalaisia värvättiin Neuvosto-Karjalaan ja aluksi myös Uralille sekä Siperiaan

julkisesti. Vuodesta 1930 alkaen ulkomaalaisten asiantuntijoiden värvääminen Neuvostoliittoon oli virallista maan politiikkaa. USA:n ja Kanadan suomalaisten ”Karjalan kuume” oli korkeimmillaan ja muutto vilkkainta 1932. Lokakuuhun 1932 mennessä Karjalassa oli jo 4399 amerikansuomalaista. Samana vuonna pettyneitä ja palaajia oli kuitenkin paljon.

Amerikansuomalaiset olivat haluttua työvoimaa, ammattitaitoista ja vaurasta väkeä. Heillä oli mukanaan omat työkalut ja muuta omaisuutta, autoja traktoreita sekä valuuttaa. He maksoivat matkansa itse ja sitoutuivat lahjoittamaan varoja konerahastoon. Aluksi Amerikasta tulleita kohdeltiin hyvin ja heidän elinolonsa herätti kateutta Suomesta tulleiden keskuudessa. Dollareilla saattoi ostaa muuttajille avatuista kaupoista ruokaa ja vaatteita niin kauan kuin dollareita riitti. Amerikansuomalaisia oli töissä isoilla rakennustyömailla, kun voimaloita ja autotehtaita rakennettiin.

Muuttoliike Amerikasta hidastui 1933 ja loppui vuonna 1934, jolloin värväys päättyi ja paluumuutto oli vilkkaimmillaan. Neuvostoliittoon arvioidaan tulleen 6000-7000 amerikansuomalaista. Eri tietojen mukaan heistä 20-40 prosenttia palasi takaisin Amerikkaan. Pois lähtevien piti lunastaa oma passinsa ja lähtöviisumi kultaruplilla. Loppujen kohtalosta on varsin vähän tietoa, mutta teloitettujakin tiedetään olleen ainakin 853 henkeä.

Vastaanotto Neuvostoliittoon

Suomesta Neuvostoliittoon tulleita loikkareita pidettiin aina joitain viikkoja tai kuukausiakin vankiloissa kuulusteltavina ja tutkittavina. Jo tämä oli pettymys monille tulijoille, jotka luulivat olevansa tervetulleita maahansaapujia. Varsinkin miesten tulosityitä epäiltiin ja vaimot sekä lapset saivat odotella pitkään tutkimusten valmistumista. Aluksi loikkareita palautettiin Suomeen mutta ei enää 1932. Kuulustelut olivat perinpohjaisia ja niissä kysyttiin, miksi pidätetty oli ylittänyt rajan. Selvitettävä oli, oliko tulija kärsinyt rangaistuksia, mikä oli puoluekanta, ketkä olivat lähiomaiset ja missä he asuivat. Sitäkin kysyttiin, keitä suojeluskuntaupseereita

tulija tuns. (Rislakki, 31)

Loikkaarit päätyivät Leningradissa Krestyn tai Spalernajan vankiloihin, josta naiset ja lapset siirrettiin Leningradin suomalaiseen valistustaloon. Tulijoiden oli myytävä vaatteitaan ja mukana tuotua omaisuutta ruokaa saadakseen. Laiton rajanylitys merkitsi yleensä enintään kolmen vuoden rangaistusta GPU:n työleirillä. Lapsia alkoi kuolla jo Leningradissa oltaessa heikon ruokatilanteen takia.

Työleirit merkitsivät rakennus-, metsä- tai kaivostöitä eri puolilla Neuvostoliittoa. Valtaosa suomalaisista lähetettiin Syvärin leirille eli Svirsoihin.. Sieltä monia siirrettiin Kuolan niemimaalla Nivan voimalan työmaalle Nivastroihin, Uralille Nizhni Tagilin vaunu- ja tiilitehtaan rakennustyömaalle, Kamenskin alumiinitehtaan työmaalle ja metsätöihin sekä viimein Siperiaan asti.(Lahti-Argutina, 29).

Työleirillä suomalaiset jaettiin työprikaateihin. Viisi päivää tehtiin töitä ja kuudes päivä oli vapaapäivä. Punaiselle taululle kirjoitettiin iskurityöläisten nimet ja laiskureiden nimet olivat mustalla taululla. Työn lisäksi työläisille järjestettiin vapaa-ajan toimintaa. Heidän odotettiin liittyvän poliittisiin ja puoliosittalaallisiin järjestöihin. Osoviahim oli siviili-puolustusjärjestö, jolla oli kussakin prikaatissa oma työntekijä. Järjestö koulutti ja aseisti loikkareita, jotta he voisivat taistella Suomessa vallankumoustilanteessa. (Rislakki, 38).

Huonoista elinoloista ja kohteluista suomalaiset tekivät valituksia Suomen suurlähetystyöhön. Pääkonsuli Westerlund viestitti Helsinkiin, ettei hänen mielestään loikkareita pitäisi edes yrittää auttaa palaamaan Suomeen. Hän nimitti loikkareita tyhmyyden uhreiksi ja vaati kansanpsykoosin ehkäisemistä. Westerlund suositti siirtolaisuuden ehkäisyä sosiaalidemokraattisen lehdistön avulla, joka voisi pelastaa tuhansia uhreja. Suomen sosiaalidemokraatissa julkaistiinkin lukuisia juttuja loikkareiden kokemuksista. Toukokuussa 1933 Westerlund ilmoitti, ettei yhteydenottoja enää ollut tullut, kun suomalaiset oli siirretty kauemmaksi maaseudulle ja postiliikenne heiltä

oli estetty (Rislakki 45-46).

Paljon suomalaisia toimitettiin työleirille Svirsroihiin Syvärille Lotinanpellostä koilliseen. Enimmillään heitä oli siellä useita tuhansia. Toinen leiri, mihin suomalaisia vietiin, oli kaukana Pohjois-Mordvassa sijaitseva Sarov. Sinne päätyi niitä, jotka olivat ottaneet yhteyttä Suomen suurlähetystöön ja karkaamista yrittäneitä sekä purnaajia. Sarov oli eniten munkkiluostari, josta munkit oli karkotettu vallankumouksen jälkeen.

Vuoden 1933 lopulla Suomi ja Neuvostoliitto sopivat alustavasti, että paluuta haluvia voitaisiin palauttaa Suomeen, joitain pieniä ryhmiä pääsikin palaamaan, mutta näiden määrä jäi vähäiseksi. Tämän jälkeen suomalaisten asema muuttui ratkaisevasti, sillä heitä alettiin siirtää Uralille vuoden 1933 lopussa ja vuoden 1934 alkupuolella. Sarovista suomalaisia siirrettiin Magnitokorskiin Uralin itärinteelle yli tuhat jo siellä olevien tuhatkunnan suomalaisen ja amerikansuomaisen lisäksi. Magnitokorsk oli suuri rakennustyömaa ja siellä oli suuri rautakaivos. Kaupunkiin tuli kaikkiaan neljännesmiljoona työläistä eri puolilta Neuvostoliittoa. (Rislakki, 65-66).

Terroristeja aletaan vainota

Joulukuun 1.päivänä 1934 murhattiin Leningradin puoluejohtaja Sergei Kirov. Murhasta syytettiin Sinovjevilais-Kamenevilaista oppositioryhmää. Kirovin murha oli suuren terrorin lähtölaukaus. Paljon ihmisiä vangittiin ja poliittisten rikosten tutkinnasta annettiin uudet ohjeet. Oikeusjutut voitiin viedä läpi ilman syyttäjää ja asianajajaa, jopa ilman osapuolten läsnäoloa. Kuolemantuomiot piti panna heti täytäntöön viivyttämättä oikeuden tuomion jälkeen.

Leningradissa julistettiin vuonna 1934 paikallinen nationalismi päävaaraksi Neuvosto-Karjalassa ja silloin Pohjois-Amerikasta tulleita alettiin ensi kerran arvostella kitkerästi. Inkeriläisiä alettiin karkottaa Siperiaan, kun sadan kilometrin vyöhyke piti puhdistaa luokkavieraista aineksista.

Suomalaisten joukkopidätyksissä vietiin ensin johtavat ainekset, kuten Gylling ja Rovio, jotka teloitettiin vakoilusta ja salaliitosta epäiltyinä 1938. Vuosina 1929-36 vangittiin Karjalassa 1719 ihmistä, joista kolme neljäsosaa oli loikkareita. Neuvostohallituksen edustaja Maksim Litvinov ilmoitti Suomen ulkoministerille Rudolf Holstille neuvostohallituksen olevan sitä mieltä, että loikkarit eivät ole tulleet vapaasta tahdostaan etsimään työtä Neuvostoliitosta, vaan että heidät on suomalaiset viranomaiset lähettäneet vakoilutarcoituksessa, jotta heidän paikallistuntemustaan voitaisiin käyttää hyväksi sodan sattuessa Neuvostovenäjää vastaan.

Suomalaiset eivät tietenkään uskoneet vakoilusyytöksiin, koska heidän mielestään loikkarit olivat vakoilijoiksi täysin sopimattomia ja valtaosa oli jättänyt Suomen Neuvostopropagandan harhauttamina. Holsti pyysi, että suomalaiset voitaisiin päästää kotimaahansa takaisin, mutta useimmissa tapauksissa tämä ei onnistunut.

Pidätykset ja oikeudenkäynnit

Suomalaisten pidätykset alkoivat Jezovin 30.7.1937 allekirjoittaman käskyn perusteella, kun käskyssä velvoitettiin mitä armottomammin murskaamaan neuvostovastaisten ainesten joukkion. Käskyn takana oli J.V.Stalinin päätös. Kukin tasavalta ja alue saivat oman kiintiönsä, minkä verran oli tuomittava ammuttavaksi ja minkä verran oli passitettava leireille. Karjalassa oli ammuttava 300 henkeä ja leireille tuomittava 700 henkeä. Koko maassa määrättiin 47150 henkeä ammuttaviksi ja 137700 tuomittaviksi leireille. (Lahti-Argutina, 39)

Joulukuussa 1937 määrättiin tehostamaan puolalaisten ja muiden itämeren alueen kansalaisten pidätyksiä. NKVD:n tilastojen mukaan lyhyessä ajassa teloitettiin yli 172.000 ihmistä näiden käskyjen perusteella. Kaikki työojennusleirit, vankileirit ja karkotuspaikat kuuluivat NKVD:n alaisuuteen. Sen päähallinto tunnettiin nimellä Gulag. Sen leireillä oli vuonna 1940 yhteensä 1.672.000 ihmistä Poliittiset

rikolliset oli toimitettava Siperiaan vankileiriltä vapauduttuaan.

Suomalaisloikkareita paljastettiin vakoojiksi ja vastavallankumouksellisten järjestöjen edustajiksi yhteensä 1868 henkeä. Heistä Pohjois-Amerikasta saapuneita oli 342 henkeä. Kaikkiaan Karjalassa vangittiin vuosina 1937-38 2869 suomalaista. Ryhmästä teloitettiin noin 70 % ja suomalaisten määrä alenikin Karjalan alueella 5700 hengellä vuoden 1939 laskentaan mennessä. Karjalaa tyhjennettiin loikkareista ja eloon jääneitä kyydittiin Uralille ja Karagandaan saakka. Virallisen NKVD:n tilaston mukaan vuodesta 1937 vuoteen 1938 likvidoitiin kaikkiaan 11346 suomalaista. Luku sisältää inkerinsuomalaisiakin. Uralin alueelta katosi suomalaisia 772 henkeä. (Rislakki, 130-143).

Näyttää siltä, että syytökset tuhansille Karjalassa ja Uralilla tuomituille suomalaisille oli laadittu ylhäältä hallinnosta saatujen ohjeiden mukaisesti. Melkein kirjaimellisesti syytökset toistuvat tuomittujen papereissa, kun niitä on päästy tutkimaan arkistoissa. Tavalliset rahvaan miehet tuomittiin syyllisinä Suomen ohranan eli valtiollisen poliisin värvääminä vakoilu- ja tihutöistä Neuvostoliitossa. (Lahti-Argutina, 42).

Valpon tilastojen mukaan suomalaisia oli mennyt Neuvostoliittoon loikkareina 12-15000 henkeä. Suomeen palanneita oli 2014 henkeä ja puolet Neuvostoliittoon menneistä oli kuollut 1930-luvulla. Vuonna 1947 suomalaisia oli Karjalan alueella noin 5000 henkeä, joista pääosan arvioidaan olleen Suomesta ja Pohjois-Amerikan kautta tulleita suomalaisia. (Rislakki, 219)

Eila Lahti-Argutina

Ruuskalet loikkareina

Ruoskanen (Ruuskanen?) Antti Samuelinpoika s. 1897 Suomi, loikannut 1930, asunut Karjalassa Vienanmeren piirissä, Lehto Tunkuan piirineuvoston toimeenpanevan komitean kunnallisosasto, tallimies. Hänet vangittiin 23.5.1938, tuomittiin 4.10.1938 §§ 19, 84 mukaan viideksi vuodeksi ja rehabilitoitiin 21.4.1989 Petroskoissa.

Antin henkilöllisyys ei ole tiedossa ja hän voi olla Ruoskanenkin, sillä Antrean Kavantsaassa oli syntynyt 3.7.1897 Antti Salomoninpoika Ruoskanen.

Ruoskanen, Uno Paavonpoika s. 1908 Kemi OL, Suomi, tuli USA:sta 1931. Uno oli asunut Karjalassa Prääsän piirissä ja oli tienrakennusjärjestön autonkuljettaja. Hänet vangittiin 29.11.1937, tuomittiin 2.1.1938 § 58/10, 11 perusteella, ammuttiin 3.10.1938 Puudosissa ja rehabilitoitiin Petroskoissa 29.4.1999.

Uno oli syntynyt 26.1.1908 Kemissä **Paavo Ruuskasen ja Maria Hietamäen** poikana. Paavon kohdalla mainitaan hänen oleskelevan Amerikassa vuosien 1921-38 välisenä aikana.

Ruskonen (Ruuskanen ?) Edvard Pekanpoika s. 1888 Suomi, Viipurin läänin, Joutseno, Vesikkola. Loikkasi vuonna 1931, asui Karjalassa Petroskoi, Solomannissa sahalla kirvesmiehenä, vangittiin 28.1.1938, tuomittiin 23,3,1938 ja ammuttiin 3.4.1938 Karhumäessä. Rehabilitoitiin 6.6.1999 Petroskoissa.

Edvard oli todennäköisesti renki Pekka Ruuskasen ja Katriina Haakasen poika, joka oli syntynyt 12.8.1890 Muolaan Harvolassa. Veljien syntymäpaikaksi on merkitty Muolaan Vesikkala.

Muutama muisto aiemmista tapaamisista

Pielavedellä 2004 suunniteltiin sukuseuran perustamista.

Rantasalmella 2006 seuraa oli perustamassa Ruuskasta ja Ruuskaa

Sunnuntaiamun seppeleenlasku sankarihaudoille on muodostunut perinteeksi. Tämä kuva on Nilsistä 2008.

Ruoka maistui Ikaalisissakin 2010 ennen kokouksen alkua.

**Valokuvat:
Lea Kokko
Markku Ruuskanen, Espoo
Markku Ruuskanen, Rajamäki
Asko Ruuskanen, Kuopio**

Sukuseuran hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja

Asko Ruuskanen,

Viljelijäntie 16, 70260 Kuopio

Email: [asko.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:asko.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

p. 0500-759250

Anja Gustafsson

Koskentie 754, 25560 Koski as.

Email: [anja.t.gustafsson\(at\)gmail.com](mailto:anja.t.gustafsson(at)gmail.com)

p. 040-5842765

Seppo Ruuskanen,

Hoilonkatu 6, 18150 Heinola

Email: [seppoj.ruuskanen\(at\)phnet.fi](mailto:seppoj.ruuskanen(at)phnet.fi)

p. 0400- 770323

Reino Ruuskanen,

Kuuselankatu 31, 04400 Järvenpää

Email: [reino.ruuskanen\(at\)luukku.com](mailto:reino.ruuskanen(at)luukku.com)

p. 041-4601088

Lea Kokko

Ristikkokatu 3 B 19, 00580 Helsinki

Email: [leakokki\(at\)welho.com](mailto:leakokki(at)welho.com)

p. 044-5945230

Marita Nygrén

Klaavuntie 1 B 13, 00910 Helsinki

Email: [marita.nygren\(at\)gmail.com](mailto:marita.nygren(at)gmail.com)

p. 040-7089794

Outi Rytönen

Kirkkosaarentie 313, 72400 Pielavesi

Email: [outirytonen\(at\)suomi24.fi](mailto:outirytonen(at)suomi24.fi)

Jorma Ruuska

Kylväjätie 2 B 8, 33340 Tampere

Email: [jorma.ruuska\(at\)kolumbus.fi](mailto:jorma.ruuska(at)kolumbus.fi)

p. 040-5418754

Markku Ruuskanen

Vaaratie 4, 05200 Rajamäki

Email: [markkuj.ruuskanen\(at\)kolumbus.fi](mailto:markkuj.ruuskanen(at)kolumbus.fi)

p. 050-5729534